

M.
ent,
dul-
isz
ddj,
De
Ho-
L.
hal-
—
mint
még
—
aga-
meg-
jzod
n is
né-
s kis
Zru-
mem
jtök
a az,
esa.
yobb
Sá-
d be,
lnék
nden
stein
lye :
yör-
rjuk
van
ved
enti,
sin-
ános
mon-
a sok
elek-
ó ne-
lát-
ujra
csak
még
Az
Ká-
elé is
gyar
hogy
»Kis
gyar
nkbe
eg ne
üldé-
jövő

KIS LAP

... MÉRGES KÉPPEL FOGADTA. (Lásd a 294. lapon.)

MORGÓ BÁCSI.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

IRE beesteledett, György már utban volt vissza a tanya felé. Az utat nem igen tévesztette el, de különben az öreg lómagától is haza talált volna. Így szerencsésen megérkeztek s a mint az udvarra ért, leugrott a kocsiról és nem gondolva arra, hogy még valami dolga lehet, megindult befelé a házba. Az öreg Mátyás ott álldogált és rá kiáltott:

— No, csak ne olyan sietve, öcsécském. Hát a lóval meg a kocsival mi lesz? Azt hiszed talán, hogy valaki majd elvégzi helyetted?

György visszafordult és szégyenkezve a dolgához látott. Persze nem is kellett volna elfelejteni, és ha az öreg Mátyás nyájasan figyelmezteti, még meg is köszönte volna György, talán még szívesebben, mint mikor otthon Jolánka vagy Vilma figyelmeztették az elmulasztott tanulásra. De az öreg Mátyás nem volt ahhoz szokva, hogy sokat czerimóniázzon, hanem ugyancsak nyers hangon förmedt rá és Györgynek nagy erőfeszítésébe került, hogy föl ne pattanjon, kivált mikor már annyira fáradt is volt. Aztán olyan szokatlan munka is volt az neki, hogy a lovat leszerszámozza, istállóba vezesse s ott ellássa. Mikor nem igen régen ott időzött falusi barátainál, sokszor látta mindezt és akkor nagyon mulatságos dolognak találta; azt hitte, nagyon jó dolga van a cseléd-ségnek, mely efféléket végez; de most nem találta olyan kellemesnek, hogy fáradtan, éhesen még késő este sincs pihenése.

De hát nem volt mit tennie, el kellett végezni a köteles munkát. Még szerencse hogy olyan jámbor öreg állat került a keze alá, a milyen a vén szürke volt. Ez már maga tudta az utját, bement az istállóba a maga helyére, nem sok vesződés volt vele. Csak szénát kellett eléje rakni, azután megitatni. Az öreg Mátyás a világért sem segített volna, csak hébe-hóba pillantott oda és nem igen barátságosan utasítá rendre, hogy ez vagy az még nincs megtéve. De Györgynek még ezt is köszönettel kellett fogadni, mert legalább így megtudta, mit kell tennie.

Végre-valahára mégis elkészült és most már csakugyan mehetett a ház felé. Az ajtó előtt ott ült a gazda a padkán, és kényelmesen pöfékelt a pipájából.

— Na, készen vagy végre? kérdé. Mondhatom, sokáig pizsmogtál. Jobban kell iparkodnod. Most kezdetben elnézem. de ezentul szaporábban végezd a dolgodat.

— Még nem vagyok bele szokva... nem tudom, hogy kell.

— Akkor ne vállalkozzál olyan dologra, a melyhez nem értesz.

Az ajtóban ott állt a gazda felesége és szánakozva nézett a fáradt fiura.

— Jól van no, apjok, csak legyünk egy kis türelemmel, mondá. Nem kívánhatjuk, hogy mindjárt első napon mindent jól végezzen.

— De én megkívánom, mert ingyen-élőt nem tartok a házamban. Majd meglássuk, hogy lesz holnap. Most mehetsz aludni. Aztán reggel idején talpon légy, mert öt órára a tejnek ott kell lennie a vasutnál, hogy a vonaton bevigyék a városba.

— Igen...igen is...talán csak el nem alszom.

— Az kellene még csak! Négy órákor föl kell kelni. Ehhez hozzá kell szoknod, mert itt bizony senki sem ér rá a más dolgát végezni. No, holnap majd az öreg Mátyás fel fog kelteni. Most mehetsz lefeküdni.

— Igen is...de hova...?

Az asszony jószíviően szólta ismét.

— Ott volna a helyed az istállóban... no de látom, nem vagy még hozzá szokva. Van itt egy kis kamara, az lehet az éjjelre a szobád.

— Persze, majd még külön szobát tartok az udvaros-gyerekeknek! szólta a gazda. Van ott szalma az istállóban, fekhettek rajta.

— Bizd csak rám, apjukom.

— Jól van no. De nem szeretem, ha effélékkel kényeztetik a cselédséget.

György egy szót sem mert szólani, hanem követte a jó asszonyt, ki egy szűk kis kamarába vezette. Nem is szoba volt ez, hanem valami fészker vagy fáskamara lehetett valamikor, de mégis volt benne olyan ágyféle butor, sőt még egy szék is. De egyéb aztán nem is volt.

— Ez lesz a pihenő helyed éjszakára, szólta az asszony. Ha így viseled magadat, majd csak kikönyörgöm a gazdától, hogy itt lehetsz mindig, nem pedig kint az istállóban.

György hálásan tekintett az asszonyra. Az igaz, hogy furcsa volt kissé, ilyen zugocskát is kegyelemnek tekinteni, mikor tegnap még szép szobában, pompás vetett ágyban heverészett. De már benne van a furcsa új életben, ezzel meg kell barátkozni. Hanem azzal nem igen

tudott megbarátkozni, hogy olyan éhes. Meg is szólalt félénken:

— Kérem szépen... nagyon éhes vagyok... ha kaphatnék egy kis kenyeret.

— Azt kaphatsz, még turót is adok hozzá.

Megkapta ezt a nagyszerű vacsorát. Az már igaz, hogy ilyet még soha sem evett. Nem kellett hozzá terített asztal, se fényesen égő lámpás; ott a sötétben rágdosta, ágya szélén üldögélve, és mi tagadás benne, keservesen sirdogálva. Mégis csak másképp volt otthon, mikor vacsorához ült, még akkor is, mikor nem eresztették a beteg mamához, hanem csak a kis Vikivel ketten lakomáztattak és a kedves kis Viki minduntalan szerzett neki a szigorú Jolánkától valami jó csemegét is. Akkor nem köszönte meg, sokszor még duzzogott... most a száraz kenyér és a keserű turó majd a torkán akadt... És a kedves jó Viki otthon talán szintén szomorkodva vacsorál... és a mama is...

Bizony jól megáztatta könyeivel a kenyerét, de aztán erőt vett rajta a fáradtság és lefeküdt. Hanem amit otthon csak nagyon kelletlenül végzett, az most akaratlan is eszébe jutott és nagy fohászszal mondta el esti imáját, nem feledkezve meg a mamáról sem. Aztán elaludt s a sokféle viszontagság, fáradtság után olyan mély álomba merült, hogy azt hitte, még csak most szenderedett el, mikor fölébredt. Arra ébredt pedig föl, hogy valami nagy dörömbölést hallott.

Hamarjában nem is tudta, hol van, azt hitte: otthon fekszik rendes ágyában s valaki boszantja a dörömböléssel. De

lassanként fölocsudott és eszébe jutott, mit jelent a zaj. Az öreg Mátyás öklével verte az ajtót (Lásd alant a képet.) és mérgesen kiáltá:

— No, hát nem fogsz fölkelni? Négy óra régen elmúlt. Azt hiszed, itt fogom tölteni az időt délig miattad, te lusta ficzkó? Mindjárt előhívom a gazdát, az majd kiveri belőled az álmod, de meg nem köszönöd.

Erre aztán mindjárt talpra ugrott György.

— Már nem alszom ... mindjárt megyek.

Még sötét volt a gyertyát nem gyújthatott, mert efféle fölösleges jószág nem volt ott. Mosdó-eszköz sem volt, mert bizonyosan azt gondolták, hogy ha mosakodni akar, menjen a kuthoz. György szokva volt a rendezéshez és tisztasághoz s egy pillanatig zavartan állt, hogy mit tegyen; nem tehetett semmit, csak sietnie kellett, hogy el ne késsék. Majd ha elvégezte reggeli dolgát, megmosakodik.

Néhány percz mulva kint volt az udvaron. Az öreg Mátyás megint rájlesztett.

— Szaporán! A tejes kannák már meg vannak töltve...már indulni kellene, mert különben lekésik a tej a vo-

natról. Hamar fogj be a kis kocsiba és indulj.

Csakhogy az nem ment olyan hamar. A nagy sietségben György még annyira sem boldogult a ló befogásával. Nagysokára mégis előállt a kocsival.

A majorosné előhozta a tejjel megtöltött kannákat, fölrakták a kocsira s Györgynek segíteni kellett emelni a nehéz edényeket. Ezalatt röviden megmagyarázták neki, hogy a vasuti állomáson a portás fog rá várakozni, az veszi át a portékát és viszont átadja neki a városból visszaérkezett üres kannákat; ezeket haza kell hozni.

— Most pedig indulj szaporán, mert különben elkésel. A vonat nem vár ám senkire.

— Igenis indulok... de... de nem tudom bizonyosan az utat... ide a gya-

log uton jöttünk, felelé György zavartan.

— Még csak az kellene, hogy rossz uton indulj, dörmögte a vén Mátyás. Különben el sem lehet téveszteni. Mindig csak egyenest köll menni a kocsiuton... ez innen a vasuthoz vezet.

György megindította a lovat s hajnali szürkületben szépecskén koczogott előre, nem valami fényes jó kedvvel. Nyár volt ugyan, de hűvös szél fujt, az idő esőre

...ÖKLÉVEL VERTE AZ AJTÓT.

állt, aztán étlen, szomjan, álmosan ilyen kora hajnalban még soha nem járt ilyen komoly dologban. Eleinte boszankodott,

hogy ilyen korán kell utra kelnie, de aztán lassanként meggondolta, hogy ez csakugyan nem lehet másképp, mert hiszen

...NAGYOT NÉZETT A FURA KIS VENDÉGRE. (Lásd a 430. lapon.)

bele telik még pár óra, mire a tej a városba jut. Ott épen akkor kelnek az emberek és kívánják a reggeli kávéjukat. Mikor még

ő is ott élt, pontosan megkapta a reggelijét... akkor eszébe sem jutott, hány embernek mekkora fáradságába kerül az,

hogy a városiak reggelenként pontosan megkapják kávéjokhoz a tejet. Most már bezzeg tudja, most ő dolgozik, fárad, nem is tudva kinek számára.

Aggódott, nehogy csakugyan elkés-sék és gyorsabb ügetésre akarta nógatni a szürkét; de az öreg ló nem engedelmesskedett, már ő szokva volt a maga rendes lépéséhez. Így aztán épen csak hogy idejére megérkezett az állomáshoz. Az ajtóban már ott állt a vasuti portás és mérges képpel fogadta Györgyöt. (Lásd a képet a czímlapon.)

— Hallod-e öcsém, máskor ne aludd el az időt, mert különben baj lesz. Tudom, hogy a gazdád nem is gyanítja, mily későn indultál... most épen csak egy-két percznyi idő van még, hogy gyorsan felrakjuk a kannákat a vasuti kocsira. Ha csak egy kicsit később jössz, itt marad a sok tej, gazdád elveszti a városi vevőit s akkor majd lenne neked drága multságod. No, szaporán, hozz te is egy pár kannát.

Szerencsésen elintézték a dolgot s György indulhatott visszafelé. A portás telehántha a kocsit üres kannákkal s György magával vitte a tegnapi itt hagyott táskáját is kevés holmijával. Volt a táskájában sok mindenféle, csak épen az nem, amire most nagy szüksége lett volna: köpönyeg. Mert alig hogy megindult visszafelé, megeredt az eső is, és sűrűn szakadt Györgynek a nyakába. Pár percz alatt már bőrig ázott, de nem segíthetett rajta. A vén szürke pedig egy cseppe sem törődött az esővel, csak oly lassan lépegetett, mint máskor és így jócskán beletelt, míg György ismét eljutott a tanyára. Ott is előbb még gondoskodni kellett a lóról,

kocsiról, csak azután gondolhatott magára. Egész testében didergett s úgy gondolta, hogy a konyhában talán lesz tűz, ott melegekedhetik egy kissé és megszárithatja a ruháit.

(Folytatása következik.)

DRÁGA GYEPLŐ.

(Képpel 296—297. lapokon.)

VAN-E király-kisasszonynak
Ilyen paripája?
S a gyeplőmnek van-e valljon
Messze földön párja?
Tiszta arany annak szára,
Selymes, fényes minden szála.

Hop, hop! Elvágatok mostan
Boldog Tündérvölgybe,
A hol minden gyöngy-gyémánttal
Böven van kiverve.
Ha meglátják kantáromat,
Királynak megválasztanak.

Hop no!... El a Tündérvölgybe...
Hop... azaz hogy: hóha!
Nem kívánkozom el innen
Messze Tündérhonba.
Édes anyám puha ölén,
Tündérhonban ott vagyok én!

A MANÓ KÉRDÉSE.

— Mese. —

(Képpel a 300. lapon.)

OL VOLT, hol nem volt, valamikor réges régen volt egyszer egy király és annak volt két fia. A nagyobbik már kicsike korában olyan bölcs és tudós volt, hogy mindenki csak a Könyves herczegnek nevezte, mert a hol könyvet látott, azt ki nem adta a kezéből, míg el nem olvasta és meg nem tanulta. A kisebbik nem volt olyan nagyon eszes, de ez meg

olyan jószívű és nyájas volt mindenkihez, hogy Kegyes herczeg lett a neve.

Nagy öröme lett volna az öreg királynak ilyen derék szép két fiában, de nagy szomorúsága is volt. Mert a királyné meghalt, mikor a királyfiak még kicsikék voltak, és az öreg király sokáig nem tudott megvigasztalódni búbanatában. De hát végre sem volt szabad örökké busulnia, királynéra volt szükség a fényes palotában és az öreg király uj mamát hozott a házhoz, hogy a kis királyfiakra gondot viseljen.

Eleinte jól is ment minden és még nagyobb lett az öreg király öröme, mikor az uj királynénak is született fia. Ez meg alig hogy fölcseperedett, mindenki láthatta, hogy bátor, erős ember lesz belőle. Nem ijedt az meg senkitől és semmitől, ezért aztán elnevezték Vitéz herczegnek.

A három királyfi igen jó testvéri egyetértésben élt. Könyves herczeg oktatta kisebb testvéreit, Kegyes herczeg mindennap tudott a másik kettőnek valami örömet szerezni, a kicsike Vitéz herczeg pedig mulatságból ugy elbirkózott bátyáival, hogy néha ketten is alig birtak vele. Az öreg király persze nagy gyönyörűséggel nézte ezt és azt hitte, hogy a királyné neveli, tanítja ilyen jóra a mostoha testvéreket. Meg is dicsérte nagyon és egyszer jó kedvében azt mondta neki, hogy kérjen akármit, megteszi neki, ha csak királyi hatalmában áll.

A királyné azonban ravasz és rossz szívé volt, nem szerette igazán a mostoha fiait, az öregebbik két herczeget. De még nem merte kimutatni. Kiváni tudott volna mindjárt valamit, de ugy gondolta, hogy jobb lesz azzal várni addigra, mikor a

király már nagyon előregedett. Azért hát így szólt:

— Most épen nincs semmi kívánságom, de majd gondolkozom, aztán egyszer már kérni fogom az ígéret beváltását.

A kis királyfiak pedig szépen növekedtek és jeles tulajdonságaik is egyre jobban kitűntek. A legnagyobb, Könyves herczeg, napról napra öregbedett tudományban és bölcsességben is, ugy hogy messzi földön elterjedt a híre; Kegyes herczeg, a mint nagyobb volt, arra iparkodott, hogy jót tegyen, a hol csak lehetett és minden zsebpénzét kiosztogatta a szegényeknek, ugy hogy az apja alig győzte, pedig hát bőven volt neki. A kis Vitéz herczeg pedig olyan vasgyuró kezdett lenni, hogy az ujjai közt törte kétfelé az ezüst huszast.

Hanem az öreg király annál inkább gyöngült, elbetegesedett és utoljára már ki sem mehetett a szobából. Hát ekkor egy napon bekopogtat hozzá a királyné és így szól:

— Most jutott eszembe az a régi ígéret, hogy kérhetek valamit. Ideje lesz beváltani, mert még egészen el találjuk felejteni.

A beteg öreg király már nem is igen emlékezett.

— Ígértem valamit? Biz' én már nem is tudom... mit ígértem?

— Azt, hogy akármit kérek, teljesülni fog.

— Ha ígértem, be is váltom és sietni is fogok vele, mert öreg vagyok, ki tudja meddig élek.

— Épen azért is jöttem a kéréssel. Még pedig azt kérem, hogy a fiamra,

a bátor, erős Vitéz hercegre maradjon az ország, ő legyen majd a király.

— Az nem lehet, felelt az öreg király.

Még ha akarnám, sem hagyhatnám ő reá a koronát, mert a törvény azt mondja, hogy a legidősebb királyfi kapja a koronát és az országot. Már pedig legelőször is a király köteles a törvényt megtartani, mert ha ő nem tartaná meg, mástól sem kívánhatná.

— Oh, hát így kell beváltani az ígéretet? kérde hangosan a királyné.

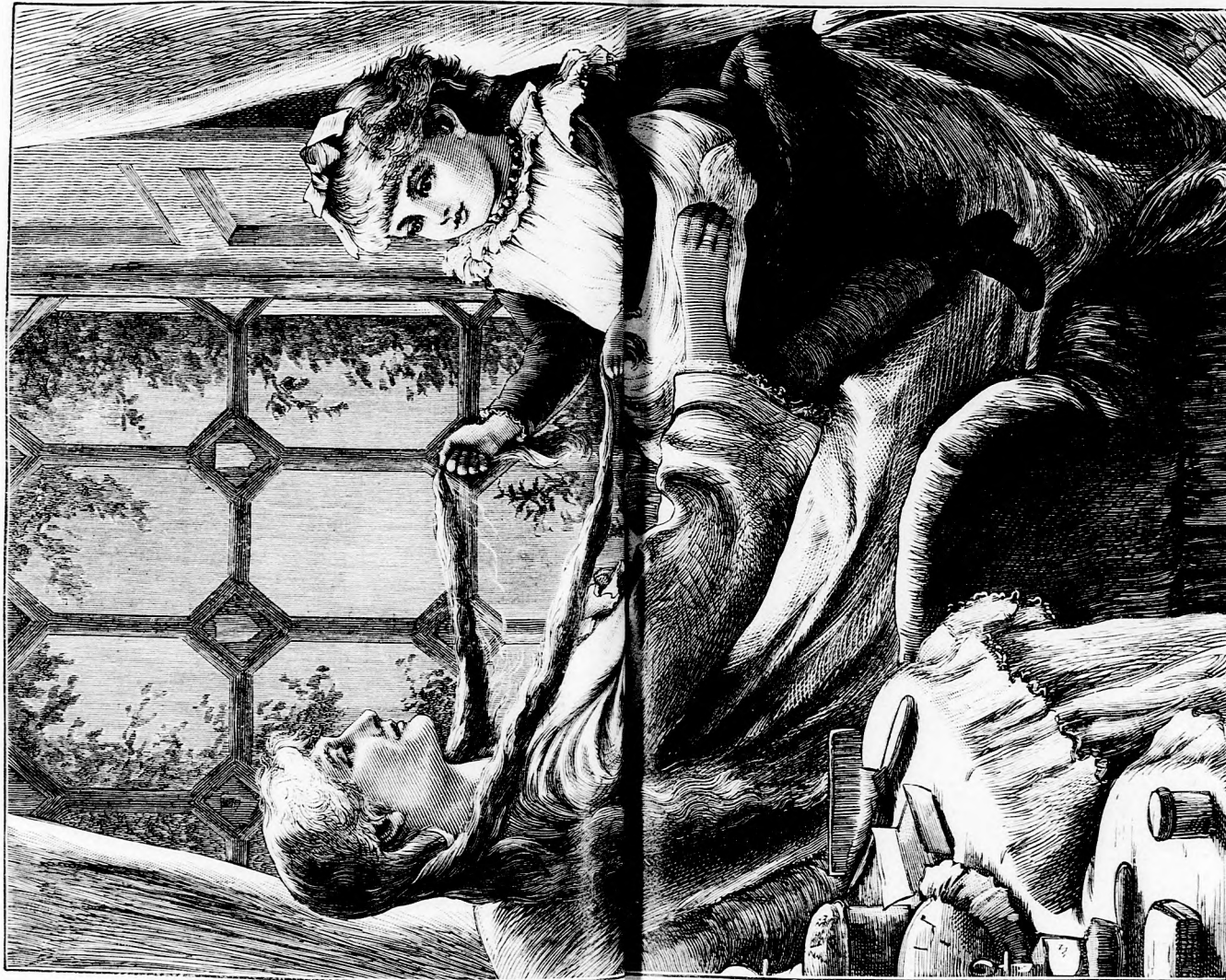
— Csak olyat szabad kérni, amit teljesíteni lehet. Ezt pedig nem lehet.

És az öreg király, akármilyen öreg és beteg volt, nem tágitott az igazságtól. De a királyné sem tágitott és minduntalan újra előállott a kéréssel, hogy hát mégis csak lehetne úgy, amint ő kívánja. Mivel pedig nem teljesült akarata, egyre mérgesebb lett és már nem is titkolta, mennyire gyűlöli Könyves és Kegyes hercegeket. Az öreg király pedig látta ezt és gondolkozóba esett.

Egy napon aztán magához hívatta Könyves herceget és így szólt:

— Kedves fiam, nagy baj van. Nagy baj, mert én már tehetetlen öreg ember

vagyok, nem akarok itthon a házamban pörpatvart, békében és csöndesen szeretnék meghalni. A baj pedig az, hogy a

királynénak ígértem egy kívánsága teljesítését és ő most azt kívánja, hogy holtom után Vitéz herceg legyen a király. Ez

pedig nem lehet, mert te vagy a legnagyobb fiam, téged illet a korona. Már most attól félek, hogy valami gonoszságot

királyhoz, jó barátomhoz. Legyetek ott, a míg halálom hírét nem halljátok. Akkor aztán kérjétek tőle segítségül sereget és te foglald el a trónust. Az én hű népem szeret téged és nem sokan fognak akadni, a kik fegyvert rántanak ellened.

Könyves hercegnek nem igen volt kedvére, hogy elhagyja beteg öreg apját. De a király parancsolt, aztán helyes is volt amit mondott, így hát a fiatal királyfi megölelte, megsókolta az apját, előhívta Kegyes herceget és titokban felkészültek az utra.

Másnap még nem is hajnalodott, mikor észrevétlenül kiosontak a palotából. Ők legalább azt hitték, hogy senki sem látja őket, pedig csalódtak. Mert a kis Vitéz herceg már az este észrevette a sugdosást, készülést és gondolta, hogy bátyjai bizonyosan valami mulatságra készülnek, de nem akarják őt magukkal vinni.

— Megálljatok, azért is kifogok rajtatok.

És ő is még hajnal előtt fölkelt. A két menekülő királyfi egyszerre csak azt vette észre, hogy ott terem

követnek el ellened. Azért tehát egész csöndben hívd magadhoz öcsédet, Kegyes herceget és szökjétek meg a szomszéd

mellettök a mostoha testvérök.
— Ejnye, mit keresel te itt? kérde Könyves herceg.

— Ugy-e? Nem volt ám szép tőletek, hogy engem otthon akartatok hagyni. Mindig együtt mulattunk, hát most is veletek akarok menni.

— Az nem lehet, szólt a szelid Kegyes herceg. Mi most nem mulatságra indulunk, hanem inkább szomorú utra. Csak menj vissza.

— De nem megyek ám, most még ugysem megyek. Ha valami bajotok van, hát én is ott akarok lenni, hogy segítsek, ha tudok.

Mert a kis Vitéz herceg jó fiú volt és nagyon szerette testvéreit.

— Nem segíthetsz semmit öcsém, szólt Könyves herceg. Csak menj szépen haza.

De a kis Vitéz nyakas is volt és nem tágitott, Könyves herceg pedig olyan formát gondolt, hogy ebből még baj lehet, mert ha erővel haza küldik öcssüket, ez otthon a királynénak elmondja a dolgot, időnek előtte kisül a szökés, még utánok küldhet a királyné valami gonosz embereket. Sokkal okosabb lesz Vitéz herceget egy darabon magukkal vinni és majd ha már biztos távolságban lesznek, akkor küldeni haza. Így szólt tehát:

— Jól van, hát jöjj velünk. De nem szabad ám kérdezned, hová megyünk, sem nyugtalankodnod, hogy messze megyünk.

— Nem bánom én, akárhová megyünk. Gyalogolni pedig jobban bírok, mint ti. Azt az elemózsias tarisznyát is majd én viszem.

Igy hát hárman indultak tovább.

Mentek, mentek, mendegéltek sokáig, hegyen-völgyen keresztül és meg sem

álltak, mert a két öregebbik királyfi nagyon rajta volt, hogy mentül hamarább túl legyenek a határon. A kis Vitéz herceg birta ugyan a gyaloglást, de mégis váltig kíváncsi volt, hogy ugyan már hová mennek? Azt már elhitte, hogy nem mulatságra indultak, mert ennyit gyalogolni pihenés nélkül már igazán nem volt egy csöppet sem mulatságos. De hát azt a nagy szomorúságot sem látta. Hanem azért nem kérdezősködött, mert megígérte hogy nem teszi, és amit ígért, azt meg is szokta tartani.

A nap forrón sütött, az erős járásban is kimelegedtek és végre már annyira elfáradtak, hogy a mint egy erdőcskéhez értek, Könyves herceg így szólt:

— Most már ideje pihenni egy kicsit. Nagyon eltikkadtam. Pedig még nagy ut van előttünk, nem szabad annyira elfáradnunk, hogy tovább ne bírjunk menni.

— Magam sem bánom, ha pihenünk; szólt Kegyes herceg. Aztán meg a kis Vitéz bizonyosan meg is éhezett már.

— De iszen, még csak kibírnám, felelt Vitéz herceg. De báni azért nem bánom, ha pihenünk és falatozunk.

Leheveredtek és falatoztak. Hanem víz is kellett volna, hogy a szomjukat oltsák.

— Maradjatok csak, majd én körülnézek, nincs-e itt közel valahol forrás, szólt Vitéz herceg.

Elindult és nem is kellett sokáig keresgélnie, már rábukkant egy kristály tiszta vizü kis tóra, mely egy sziklából fakadó forrásból eredt. Lehajolt, hogy tenyerébe vizet merjen és megkóstolja,

iható
lem v

manó
tó fe
ha es
désre,
pedig

a föld

hez,

manó
nem f
elátko

kérdé
hallju

masab

Legsz
kivel

szegér
prédáj

várta,
térésé

jött, K

megke
eljutot

jas vol
ó mell

és föla

herce

szép te
és gyö

iható-e? Nem gyanította, milyen veszedelem várja ott.

Mert abban a tavacskában egy gonosz manó lakott, a ki mindenkit lerántott a tó fenekére, a ki a vízhez hozzá nyult, ha csak helyesen meg nem felelt egy kérdésre, melyet a manó feladott. A kérdés pedig ez volt:

— Mi a legszebb és leghatalmasabb a földön?

Alighogy Vitéz herczeg odaért a vízhez, hirtelen mellette termett a gonosz manó és tudtára adta sorsát, hogy ha meg nem fejtí a kérdést, a tó fenekén fog örökre elátkozottan élni.

— Nem ijedek én meg semmiféle kérdéstől, felelé a kis Vitéz herczeg. Hadd halljuk, mi az?

— No's hát, mi a legszebb és leghatalmasabb a földön?

— Oh, azt nagyon könnyü megfejtteni. Legszebb és leghatalmasabb az a vitéz, a kivel senki más sem mérkőzhetik.

Ez nem volt a helyes megfejtés és szegény kis Vitéz herczeg a gonosz manó prédája lett.

Ezalatt a két öregebbik királyfi csak várta, de hiába várta a kis Vitéz visszatérését. Mikor már nagyon sokáig nem jött, Kegyes herczeg fölkerelkedett, hogy megkeresi, mert talán még eltévedt. Ő is eljutott a tavacskához s mert nagyon szomjas volt, inni akart. Mindjárt ott termett ő mellette is a gonosz manó, megragadta és föladta neki a kérdést. A szelid Kegyes herczeg is hamar megfelelt:

— Legszebb és leghatalmasabb a szép természet, mely mindnyájunkat éltet és gyönyörködtet.

A gonosz manó ezzel sem volt megelégedve és Kegyes herczeg is az elátkozott víz fenekére jutott.

Könyves herczeg csak várta sokáig, de mikor egyik sem tért vissza, aggódni kezdett.

— Már bizonyosan valami bajuk történt. Utána kell nézmem.

Ő is eljutott a tavacskához. A homokos parton látta a lábak nyomát, de látott valami másféle nyomot is.

— Hm! Ez nem a testvéreim lába nyoma. Itt más valaki is volt. Mi lehetett ez? Jól meg kell vizsgálni, mert ha én is bajba jutok, akkor aztán nincs, aki segít-sen rajtunk.

Leült a földre és elgondolkozott. A gonosz manó pedig boszankodva látta, hogy ez a harmadik nem nyul a vízhez, utoljára még el is menekül. Pedig a gonosz ezt is szerette volna prédául ejteni. Gyorsan előbukkant és megszólítá a rályfit. (Lásd a képet a 300. lapon.)

— Szépséges királyfi! Szomjas és tikkadt vagy. Mért nem üdited föl magadat e pompás forrásvízen?

Könyves herczeg jól megnézte a furesa alakot, sehogy sem tetszett neki.

— Miért kínálsz olyan nagyon? szólt aztán. Ez gyanus. Bizonyosan te vitted valami bajba a testvéreimet. Add elő őket, mert megfojtalak.

A manó gunyosan nevetett.

— Attól ugyan nem félek, mert rajtam nincs hatalmad. De hát nem tagadom, ők már az én hatalmamban vannak és még téged is szeretnélek megkaparítani. Hanem ugy látom, teveled nem boldogulok oly könnyen. Tehát alkudjunk meg. Ha

megfejtetted a kérdésemet, visszakapod a testvéreidet és én a te szolgád leszek; ha pedig nem tudod megfejteni, te is az én prédám leszel.

— Jól van, áll az alku. Halljuk a kérdést!

— Hát mondd meg nekem: mi a leg-szebb és leghatalmasabb a földön?

— Oh, az nem titok, mindenki tudhatná. Legszebb és leghatalmasabb, mert előbb-utóbb mindenkit meghódít: a jószággal párosult bölcsesség.

A gonosz manó megrázkódott és a következő pillanatban eltűnt csuf alakja s helyette deli szép ifju állt a királyfi előtt.

... MEGSZÓLITÁ A KIRÁLYFIT. (Lásd a 299. lapon.)

— Nemes királyfi, kitaláltad és megmentettél engem a varáslat alól s megmentetted mindazokat, kik itt elátkozva szenvednek.

A mint a királyfi a tavaeska felé pillantott, a vizet nem látta ott, hanem a helyén nagy mező terült el s tele volt emberekkel, ifjakkal, öregekkel, fegyveres vitézekkel, legelől pedig Vitéz és Kegyes hercegek szaladtak megmentőjök felé.

Mind hálálkodtak és kérdezték, mit tehetnek érte.

— Csak azt tegye meg egy pár derék vitéz, hogy ezt a kis Vitéz öcsémet vigye haza az anyjához, aki már bizonyosan busul miatta, felelé a derék királyfi.

Aztán odább vándorolt édes testvérével, a kis Vitéz herceget pedig két derék vitéz hűségesen haza kísérte. A királyné pedig már csakugyan majd fél-

holt v
Anná
Vitéz
a kis
és min
király
a gon
mondá

Könyv
Megöl
kinék
de ő n
tettel
király,

A
és azon
igaz eg
öreg k
lett a k
dogan
azóta n

F

ezer es
nek vol
csak eg
a mi P
mas vé
hosszu
Hozzá

De
mert a

holt volt az ijedtségtől, hogy fia elveszett. Annál nagyobb volt az öröme, mikor Vitéz herczeg előkerült. De mikor aztán a kis királyfi elmondta, hogyan ment el és mint küldte haza Könyves herczeg, a királyné szívében győzött az igazság a gonosz indulat fölött és könyezve mondá:

— Rosz és igazságtalan voltam, Könyves herczeg pedig jó és nemes volt. Megölhette, elveszthette volna a fiamat, kinek én el akartam rabolni a koronát; de ő nem azt tette, hanem gondos szeretettel haza küldte. Csak ő lehet méltó király, neki engedelmeskedjék mindenki.

Az öreg király örömmel hallotta ezt és azonnal haza hívta két fiát. És azontul igaz egyetértésben éltek s mikor végre az öreg király meghalt, Könyves herczegé lett a korona és országában mindenki boldogan élt, vagy talán még most is él, a ki azóta meg nem halt.

PLUTO ÉS BARÁTAI.

— Beszélyke. —

(Képpel a 293. lapon.)

OGY KICSODA és micsoda volt Pluto, azt már a nevéből is kitalálhatni. Az igaz, hogy hajdanában, több ezer esztendővel ezelőtt, egy pogány istennek volt ez a neve: de mai napság már csak egy-egy derék hűséges eb kapja. És a mi Plutónk sem volt egyéb, mint hatalmas véreb-fajta, nagy fejjel, lecsüngő hosszú fülekkel és vastag, erős lábakkal. Hozzá még kissé mogorva ficzkó is volt.

De hát ezen nem lehetett csodálkozni, mert akárki is boszankodott volna, ha

órahosszat úgy becsukva kellett volna unalmaskodnia, mint Plutónak. Az udvar egyik sarkában volt a tanyája. Gazdája nagyon szerette, azért nem is tartotta lánczra kötve szűk házikóban, hanem lécczel egy kis udvart kerített el, a hol Pluto mégis csak mozoghatott kissé, mikor nem volt szolgálathan. Az ő szolgálata pedig rendesen este kezdődött. Ekkor kibocsátották az udvarra, ott sétálgathatott és örködött. Egész nap bőségesen aludt a szűk kis udvarban, éjjel tehát könnyen viraszthatott és vigyázhatott a gazdája házára. Meg is tette hűségesen. Pompás hallása, finom szaglása volt s messziről megérezte, ha csak a kerítésen kívül is hőzeledett valaki. Ugatása olyan volt, mint valami kis oroszlán bömbölése; a kire pedig a fogait rá vicsoritotta, az ugyancsak sietett odább állani. El is kerülte mindenféle tolvaj messzire ezt az udvart.

Még a házbeliek közül sem mert mindenki belekötni Plutóba. Csak a gazdájának, aztán a kis Emilnek, meg az udvarosnak engedelmeskedett készségesen, ezek parancsára reggel besétált ketreczébe és unatkozott megint egész nap. Nem csoda, ha ilyenkor kissé kedvetlen volt.

Egy napon nagyon ásítózott, mikor látogató lépett be hozzá. Még pedig nem is az ajtón jött be, hanem egyszerűen a rácsozat léczsein bujt keresztül, mert a látogató egy kis oktondi fiatal cziczuska volt. Pluto nagyot nézett a fura kis vendégre. (Lásd a képet a 293. lapon.)

— Hát te csöppecske, mit keresel itt?

— Keresni épen nem keresek semmit, csak bekukkantottam. Ugy-e, maga az a híres Pluto ur?

— Hogy híres vagyok-e azt nem tudom, de hogy Pluto vagyok, az bizonyos.

— Mindjárt gondoltam. Tetszik tudni, én bent lakom a házban és ma szabadultam ki először, hogy szétnézzek a világban. Odabent sokat hallottam arról, hogy Pluto ur milyen hatalmas, hát látni akartam. Ugy-e, ilyen kicsi cziczaakat, mint én, nem szokott bántani?

— No, az nem bizonyos. Már például ha olyan vakmerő volnál és hozzá nyulnál amott ahhoz a csonthoz, akkor alkalmasint széttépnélek.

— Dehogyan nyulok hozzá! Eszembe sem jut... nem is tudnám én azt megrágni. Én csak tejeckén élek, néha-néha adnak egy kis darab sovány húst, de csontot még nem bírok rágni.

— Így már jól van, akkor nem bánom, ha ellátogatsz, mert különben is nagyon unatkozom.

Hogy Pluto és a kis czicza épen egészen ezt mondták-e, nem tudom, de már az bizonyos, hogy ilyen formát beszélhettek egymással. Mert ez első látogatás után a kis czicza rendes mindennapi vendége volt Plutónak, és míg mások messzire elkerülték a hatalmas ebet, a kis czicza úgy járt a rácsozaton ki s be, mintha csak a maga hajlékában járogatna. A kis cziczából lassacskán már nagyocská macska lett, alig birt keresztül furakodni a léczek közt, de azért mindennap pontosan megjelent látogatóba és Pluto annyira megszerette, hogy szinte nyugtalan volt, míg a vendég meg nem érkezett. Ekkor aztán vígan játszogattak. A czicza fölugrott a nagy eb hátára, huzogatta a hosszú, lebegő tüleit, fogdosta az ide-oda mozgó farkát

és a mogorva, veszedelmes Pluto nemcsak túrta, hanem még maga is játszott. Próbálta volna csak más valaki ezt tenni vele! Mikor megelégtették a játékot, lehevredtek s a czicza jóízűen dorombolt, Pluto pedig gyöngéden ráfektette hatalmas fejét a kis macskára, mintha oltalmazni akarná az álmát. Senki sem mert ilyenkor bemenni hozzá. Ha valaki közeledett, Pluto nem ugatott ugyan, mert ez fölverte volna álmából kis vendégét; de úgy vicsorgatta fogait, hogy senki sem találta jónak zavarni pihenésüket. Bizonyosan szét is tépte volna azt a vakmerőt, a ki a cziczát bántani akarta volna.

Hogy az állatok tudnak-e egymással beszélni? — bizonyosan nem tudhatni, de sok példa mutatja, hogy tudnak. Pluto meg a kis czicza bizonyosan tudtak. Egy este legalább szinte be is bizonyították.

Már későre járt az idő, de az öreg udvaros még kint járt és Plutót még nem eresztette ki éjjeli őrködésre. Egyszerre azt látta, hogy a czicza rohanva jön és beoson Plutóhoz. Aztán kiszökött, de megint csak vissza osont, mintha mindig újra mondani akarna valamit pajtásának. És Pluto csakhamar teljes erejéből ugatni és vonítani kezdett. Az öreg udvaros csodálkozva hallotta.

— Ugyan mit ugatsz, Pluto? Hiszen nincs itt tolvaj.

A hatalmas ugatást meghallotta a gazda is.

— Mi ez? Talán rablók törtek be?

Fölkapta pisztolyát és kiment a tornácra. Itt fojtó füst csapott a szemére. Egyik szoba ablakából tódult a füst, —

odabe
tüz. A
volt
vend
delem

okos
és jelt
ros a
ségber
Plutó.
— ne
elhinn

mas
mint a
tént v

venc

fia. E
állatta
hátán,
kedett
ismert

Pluto
van az
nézge
jött el
oka, h
a ház
hogy I

E
dett a
tett, h
kémlel
így szó

—
valaho

odabent pedig már javában pusztított a tűz. A háziur szavára csakhamar talpon volt mindenki és kioltották a tüzet, örvendő, hogy nem lett nagyobb veszedelem.

— Pluto mentett meg. A derék, okos állat messziről is megérezte a bajt és jelt adott, azért ugatott.

Ezt mondogatták, de az öreg udvaros a kis cziczának is részt adott a dicsőségben és folyton azt mondogatta, hogy Plutónak a czicza adott hirt. Igaz-e? — nem tudom, de magam is kész vagyok elhinni.

Ezután a kis cziczának is, a hatalmas Plutónak is még jobb dolga volt, mint addig; nemsokára pedig megint történt valami.

Plutónak, mint mondtam, egyik kedvencz pajtása a kis Emil volt, a házi ur fia. Emil akármit tehetett a veszedelmes állattal, ez nem bántotta. Hordozta a hátán, versenyt futott vele, engedelmelkedett minden szavának és a nevét is ismerte, úgy hogy ha Emilt emlegették, Pluto mindjárt figyelt és körülnézett, hol van az ő kis gazdája. Egyszer aztán hiába nézegetett körül, hiába várta, Emilke nem jött elő. Ennek pedig nagy oka volt, olyan oka, hogy mindenki nagy rémületbe esett a háznál. És jóformán ezért is volt, hogy Pluto olyan jól őrizte meg a házat.

Egy este két gyanus ember ólálkodott a porta körül. Akárki rájok ismerhett, hogy vándor oláh cigányok. Nagyon kémlelgették a kerítést és az egyik aztán így szólt:

— A kerítésen csak átmászhatnánk valahogy, de azzal nem érünk semmit.

Ott az udvaron olyan veszedelmes kutya van, hogy darabokra tép és lármájával rögtön fölveri az egész házat.

— Akkor ne is menjünk be, gondoltam én valami okosabbat.

Suttogva mentek a közeli erdőbe, hol sátrak alatt tanyázott az egész kóbor cigány csapat. És a mint a két cigány oda ért, rögtön nagy tanácskozást tartott az egész sereg.

Másnap, mivel éppen nagyon szép idő volt, Emilke kísétált a szabadba. Kedve kerekedett benézni az erdőbe, hol már sokat járt s nem is félhetett az eltévedéstől, mert nem volt valami rengeteg nagy erdő. Gyakran ellátogatott oda és fölmászott a fákra, ha valahol madárfészket látott. Nem bántotta a madarak tojásait, csak meg-megnézegette, hogy egy-egy ismerős fészekben kikeltek-e már a kis madarak.

Most is ellátogatott egy fészekhez és nagy öröme két éhes kis madárfiókát talált ott, a hol a mult héten még csak tojások voltak. Jó ideig nézegette, aztán lekapaszkodott a földre.

Nagyon meg volt lepve, mikor a fa alatt egy napsütött képű kis leányt talált, aki szomoruan nézett reá és sohajtva mondá:

— Milyen jó annak, a ki fára tud mászni!

— Persze hogy jó, felelé Emil nevére. De azért csak nem kell sirni, ha nem tudsz fára mászni.

— Persze! Nem is sirnék én... de amott ni labdáztam... és a labdám megakadt egy fa galyai közt...nem tudom lehozni.

— Ha csak ez a bajod, azon könnyen segítünk, szólta Emil jószívűen. Vezess oda, majd én lehozom.

A leány vezette, de az a fa ugyan csak messze volt s Emil egyszerre csak azt vette észre, hogy egy cigány tábor közepébe került. Két izmos ficzkó ott termett mellette, megragadta és oly hirtelen bevonszolta egy rongyos sátorba, hogy Emil ijedtében azt sem tudta mindjárt, mi történik vele. Da mihamar fölocsudott és menekülni akart. Csakhogy fogták ám.

— Soha se próbáljon szökni, szép ifiuracskám, szólta az egyik gonosztevő. Megkaparitottuk és nem adjuk olcsón. Az apja gazdag ember, fizethet egy pár ezrecskét. Meg is teszi bizonyosan az ő kedves fiacskájaért, mi pedig nem akarunk egyebet. Tehát csak maradjon nyugton és csöndesen, mert különben dolga lesz ám ennek a vesszőnek.

Emilke látta, hogy hiába volna minden ellenszegülés. Bele esett a törbe, tehetnek vele, amit akarnak. Legelőször is pedig azt tették, hogy össze szedték a sátorfájokat és gyorsan mentek odább, bizonyosan azért, hogy ha Emil miatt valaki üldözné őket, messzebb helyen bátorságban legyenek.

Abban persze nem is csalódtak, hogy Emil eltűnését otthon mihamar észrevették és nagy lett az ijedelem. Keresték, de hol találjanak rá? Egy ember látta, mikor az erdő felé ment; de az erdőben ki tudja hol érte valami baj? Sehöl semmi nyoma.

De igen is: valaki csakhamar talált nyomot — Pluto. Gazdájának eszébe jutott a kutya finom szimatja és kivezette Plutót.

— Keresd Emilt, Pluto! Keresd!

Nem telt bele sok idő, Pluto rátalált a nyomra és oly gyorsan neki iramodott, hogy alig birták követni. A rabló cigánycsapat egyszerre dühös ugatást hallott s Emilke mellett egy hatalmas kutya termett, melytől rémülten futottak szét a gonoszok. De el nem futhattak, mert az üldözők is ott termettek, leverték a gonoszokat és börtönbe kísérték őket.

Plutónak köszönhatték a gyors és szerencsés sikert, hogy estére Emilke már otthon volt. De volt is a hű ebnek olyan jó vacsorája, hogy alig birt vele és még a cziczának is juttatott belőle.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXII. köt. 16-dik számában közölt képrejtvény megfejtését még beküldték: Ujhelyi Ármán, Királyfi testvérek, Mariássy Margit és Tivadar, Andaházy Etelka, Kohn Lujza és Regina, Fejér Lucia, Sóváry Margit és Dezső, Rennberger Miklós, Spitzer Hedvig és Ernő, Kelemen Margit, Láncey Etelka, Riesz Frigyes, Schmidt Mariska, Gyémánt Berta és Fanni, Gömörly Béla, báró Nyáry Margit, Lövy testvérek.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: *Schwarz Józsi*, (a kedves fiúcska, kit a minap elbuesztattam, az árváknak ajánlva fel krajezáronként gyűjtött hagyatékát): 2 frt. — *A Heller* hármas ikertestvérek: *Margit, Jolán* és *Ella*, születésük 5-ik évfordulóján 1 frt. — *Láncey Etelka* 1 frt.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: *Schwarz Józsi* hagyatéka 1 ft 78 kr. — *Heller* testvérek 25 kr. — *Láncey Etelka* 1 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« ezimü napilapban.

Az *Ég* áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.